

Marius Sala

GHEORGHE CHIVU – LA ANIVERSARE

De câte ori sunt în situația de a scrie un text aniversar pentru un colaborator apropiat sau pentru un prieten, mă bucur să-mi amintesc momentele mai bune sau mai delicate trăite împreună, dar în același timp mă cuprinde și un soi de nostalgie gândindu-mă la scurgerea inexorabilă și parcă prea grăbită a timpului, mai ales dacă e vorba despre o persoană (mult) mai tânără decât mine, cum este în cazul de față; și, în ultima vreme, asta mi se întâmplă din ce în ce mai des, dat fiind că eu am ajuns la o vârstă venerabilă, ca să nu zic de-a dreptul „patriarhală”.

Pe Gheorghe Chivu îl cunosc, dacă nu mă înșel, din anul 1970, deci de aproape o jumătate de secol, adică de când, proaspăt absolvent meritoriu al Facultății de Limba și Literatura Română din București, a fost repartizat la Institutul de Lingvistică al cărui director era, pe vremea aceea, profesorul Ion Coteanu, succesorul magistrului meu Iorgu Iordan, iar eu devenisem de curând un „june” director adjunct. De la prima întâlnire și după ce l-am ascultat vorbind despre ce și-ar dori să facă în viață, mi s-a părut a fi un tânăr deosebit de serios și foarte ambițios, așa cum se cuvine să fie cineva care își alege meseria de cercetător nu ca să devină un simplu „funcționar” științific, ci din pasiune și cu speranța ca, prin muncă devotată și sacrificii, să reușească să realizeze o carieră de succes. Și pentru că, în acel moment, bunul meu prieten Ion Gheție, șeful Sectorului de limbă literară, își manifestase dorința de a-și lărgi colectivul de cercetători, pentru a realiza câteva proiecte de anvergură în domeniul istoriei limbii române și al editării de texte vechi, atât eu, cât și profesorul Coteanu, am considerat că tânărul Chivu ar fi omul potrivit pentru acest sector, care oferea largi perspective de viitor.

Și cred că am făcut o alegere bună. Cu tenacitatea și intransigența sa bine cunoscute, regretatul Ion Gheție, a cărui deviză în viață era „ein Man, ein Wort”, a reușit să formeze un colectiv sudat și eficient, în cadrul căruia, alături de cercetători deja instruiți după chipul și asemănarea sa (Alexandru Mareș, Magdalena Georgescu, Mariana Costinescu), a „crescut” un grup de tineri (Gheorghe Chivu, Emanuela Buză, Florentina Zgraon, Alexandra Roman Moraru) care, pe lângă știința de carte de la care „domnul Gheție” nu făcea niciodată rabat, au dobândit și o disciplină... nemțească, așa zice, a muncii. Cred că nu exagerez dacă spun că Sectorul de limbă literară era aproape singurul din Institut care respecta cu strictețe termenele de predare a lucrărilor de plan.

LR, LXVI, nr. 3, p. 275–276, București, 2017

Fără să fi colaborat îndelung și îndeaproape la elaborarea unor lucrări, pentru că domeniile noastre de interes erau diferite, am constatat cu plăcere, mai ales în anii cât am fost director al Institutului, că domnul Chivu a fost foarte receptiv la învățăturile fostului său șef, care a fost și primului său mentor. M-am bucurat să regăsesc în persoana lui trăsături de caracter care mi-l aminteau pe prietenul meu, plecat într-o lume – sper – mai bună: în primul rând, respectarea cuvântului dat, apoi o politețe poate ușor rigidă și foarte ceremonioasă, seriozitate și rigoare maximă în tot ce a scris, dorința de perfecționare continuă. În afară de aceste calități, care definesc o persoană de încredere, domnul Chivu are și meritul de a fi mereu zâmbitor și foarte comunicativ; bănuiesc că munca la catedră, cu tinerii, i-a dezvoltat aceste înclinații naturale.

Cu acest prilej aniversar, primul dintr-o serie care îi urez să fie cât mai lungă, îl felicit sincer pentru tot ce a înfăptuit până în prezent și îi doresc multă sănătate, putere de muncă și entuziasm, pentru a realiza și în viitor noi proiecte științifice de succes. La urările mele se asociază și soția mea, fosta sa colegă de Institut, Marina Rădulescu Sala.